

2436
07.06.2012

Gradonačelniku Grada Beograda, gospodinu Draganu Đilasu
Članu Gradskog veća, gospođi Vesni Marjanović
Sekretaru Sekretarijata za kulturu Grada Beograda, gospođi Ivani Avžner
Upravnom odboru Pozorišta Atelje 212
Direktoru pozorišta Atelje 212, gospodinu Kokanu Mladenoviću

Upoznati sa pismom dela glumačkog ansambla kojim traže smenu direktora Kokana Mladenovića, i odlukom Upravnog odbora Pozorišta Atelje 212, donetom većinom glasova (3:2) na sednici od 04.06.2012, da podrži njihov zahtev, smatramo da nam je ljudska i profesionalna obaveza da odreagujemo sledećim pismom:

Bez namere i ambicije da svoj stav opredeljujemo za ili protiv Kokana Mladenovića, smatramo da je prioriteto pitanje u nastaloj situaciji da se napravi jasno razgraničenje između, s jedne strane, mišljenja dela ansambla i, s druge strane, argumentovanog ukazivanja na rezultate rada i poslovanja Kuće. Smatramo da bi ćutanjem samo prihvatili i potvrdili regularnost i preovladavanje principa ličnog u proceni nečijeg rada, danas rada Kokana Mladenovića, sutra nekog drugog.

Kao i u svakom pozorištu, u Ateljeu 212 postoje zaposleni, i to u većinskom broju, koji nisu glumci. Nikada nikome ne pada na pamet ni da pomisli da glumački ansambl nije jezgro, najvažniji deo posla kojim se bavimo. To je jednostavno suština pozorišnog bivstva, ali to ne znači da se bivstvo samo po sebi i od sebe ostvaruje. Pozorište funkcioniše kao sistem, u našem slučaju kao stalno, repertoarsko i gradsko pozorište, u kome je predviđeno da svako od nas ispunjava svoj deo obaveza. Tako je i svaki, od gradske vlasti postavljen direktor, dužan i ovlašćen da po zakonu, svome znanju i savesti, vodi poslovanje Kuće. Rezultati njegovog rukovođenja ostvareni u rezultatima sveukupnog poslovanja, mogu biti predmet analize, te afirmacije ili negacije. Rezultati rada direktora ne mogu se ocenjivati kroz (ili samo kroz) komunikaciju sa glumačkim ansamblom. Pozorište ne čine glumci i zgrada, kako se sugeriše u pismu dela glumačkog ansambla, pozorište čine i svi drugi zaposleni sa ciljem da zajednički obavljaju, razvijaju i promovišu svoju osnovnu delatnost. Postojanje međusobnih konflikata nije unapred destruktivno, konflikti postaju destruktivni načinom rešavanja, pa je zato nedopustivo da se objektivno merljivi uspesi Pozorišta potpuno zanemaruju pod izgovorom obostranog prezira. Prezir je lična emocija kojoj nema mesta u visoko profesionalnom odnosu prema poslu. Bilo kom poslu! Uostalom, svi potpisnici zahteva za smenu direktora su u protekle tri godine itekako, hteli to danas da priznaju ili ne, zajednički sa svima nama, učestvovali i velikim delom doprineli ostvarivanju rezultata rada. Kako je moguće da prezir jedne i/ili druge strane, nije sprečio:

- da Atelje 212 za tri godine izvede 1590 predstava, od toga na festivalima i gostovanjima u zemlji i inostranstvu čak 185,
- da autori i glumci (!) iz naših predstava dobiju čak 77 nagrada,
- da broj izvedenih predstava raste iz godine u godinu (506 – 523 – 561)
- da se broj publike rapidno povećava u vreme kada se sve manje kućnog budžeta odvaja za kulturne potrebe (94.751 – 103.667 – 104.805 (do 31.05.12!))
- da se postotak popunjenosti kapaciteta sale konstantno povećava (74,19% - 83,33% - 94,99%)
- da značajno rastu prihodi sa blagajne, što je gotovo nemoguće u današnje vreme (32.378.995,00 - 39.338.138,00 - 36.864.214,00 (do 31.05.12!))
- da smo u vreme velike ekonomske krize dostigli magičnu cifru od čak 40% sopstavnog prihoda u ukupnom godišnjem prihodu Pozorišta
- da produciramo premijere sopstvenim sredstvima
- da imamo tako veliku zastupljenost u medijskom prostoru
- da imamo zavidan broj sponzora po sezoni
- da ostvarujemo pozitivno poslovanje uprkos otežavajućim ekonomskim uslovima
- da i pored svega, više nego značajno, raste zaposlenost sopstavnog ansambla u novim produkcijama,
- da isplaćujemo osam samofinansirajućih radnih mesta i pored odluke Grada da smanji broj zaposlenih
- da ostvarimo respektabilan imidž društveno odgovorne gradske ustanove kulture, kroz pokretanje ili učestvovanje u većem broju humanitarnih akcija sa konkretnim rezultatima
- da upravo zbog izuzetnih rezultata, na predlog pozorišta „Gavella“ iz Zagreba i SNG iz Maribora, postanemo član Evropske teatarske konvencije, najznačajnije pozorišne organizacije u Evropi, u kojoj se nalazi još samo jedno pozorište iz Srbije!
- da ustanovimo i već tri puta održimo festival "Mucijevi dani" sa ciljem da se afirmišu najbolje vrednosti Ateljea 212 kao uvek otvorenog pozorišta i da se što više razvija regionalna pozorišna saradnja?

Da li je moguće da smo prezirom napravili i izazvali ovakve rezultate? Ne želimo da ulazimo u procenu umetničko-estetskih vrednosti predstava. Najbolje neka govore same o sebi svojim scenskim životom, lako dokazivim brojem izvođenja, brojem publike, festivalskim nagradama... A šta je drugo suština pozorišta nego susret scene i gledališta? To je jedno od suštinskih merila uspešnosti pozorišta. Da je bilo i onih koje nisu preživele sud javnosti – bilo je. Bilo je toga u poslednje dve i po hiljade godina, a i biće ih još onoliko! I to je deo posla kojim se svi zajedno bavimo i koji se zove – pozorište.

Ono što se u pismu naziva „jeftinim trikovima“, u modernom svetu zove se marketing. Pozorište nije institucija koja ispunjava želje i snove svojih zaposlenih, već prati svoju

publiku i komunicira sa njom, što je *Conditio sine qua non* svake moderne institucije pa i institucije kulture.

Ovim pismom otvaraju se mnoga systemska pitanja koja se tiču funkcionisanja i organizacije pozorišta u budućnosti. Deo glumačkog ansambla potvrđuje svoj status koristeći metode i mehanizme sistema koji je otišao u prošlost. Zato je i neobično da Upravni odbor, u kome neki od članova već tri godine podržavaju ovakvu poslovnu politiku, sada potpuno neprincipijelno i neargumentovano traži promenu i smenu postojećeg direktora.

Iza svakog rezultata stoji nečiji rad i to je polazna osnova svake valorizacije. U Atelju 212 postoji mnogo ljudi koji se ne pitaju, i koji nikada nisu ni bili pitani da li im je neki direktor po volji ili nije, da li imaju problem u komunikaciji ne samo s njim već u svim smerovima internih komunikacija u kolektivu. Ti isti ljudi su svojim radom i odnosom prema poslu doprinosili i sprovodili realizaciju umetničkog i opšteg poslovnog programa svih ranijih direktora, pa tako i ovog sadašnjeg. Promene su prirodan proces, i baš zato, znajući da će jednog dana, kad-tad, doći i neki novi direktor, možda baš iz redova glumaca (!), imamo ličnu odgovornost, i profesionalnu dužnost da se principijelno odredimo prema nastaloj situaciji. Ne želimo da svoj odnos svedemo na lične preferencije, želimo da savesno obavljamo svoj posao i da na osnovu njega tražimo uvažavanje svih rezultata rukovođenja i poslovanja ako su, kao u našem slučaju, merljivi i priznati merilima struke, pre svega umetničke, ali u današnje vreme, ako želimo da idemo u korak sa razvojem svetskog standarda poslovanja, neizostavno i merilima finansijske, menadžerske, tehničko-tehnološke i marketinške struke, kao pratećih i potpornih segmenata sveukupnog pozorišnog poslovanja.

Nije nam namera da ovim pismom stvaramo još dublji razdor u Pozorištu, ali nam je cilj da se u buduće poštuju rad i rezultati rada, a da se više nikada lični razlozi ne uključuju u rešavanje konflikata koji će za posledicu imati potrebu da se bilo ko izjašnjava ZA ili PROTIV.